

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 945 ²	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ματθ. 6,14-21) 22 Φεβρουαρίου 2015 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Εἶνε δύσκολο νὰ πῆς συγχωρῶ;

«Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος» (Ματθ. 6,14)

Ναὸς χωρὶς κήρυγμα, ἀγαπητοί μου, εἶνε στρατὸς χωρὶς σάλπιγγα. **Τὸ κήρυγμα** εἶνε ἡ σάλπιγξ τοῦ Κυρίου, τὸ ξυπνητήρι πού ξυπνάει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τὸ γάργαρα νερὸ πὺ δροσιζεῖ καὶ ἀναπαύει τὶς ψυχές.

Ἐλπίζω ἐσεῖς νὰ ἔχετε διάθεσι ν' ἀκούσετε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἐγὼ διστάζω νὰ μιλήσω. Γιατὶ **πολλὰ εἶνε τὰ θέματα** πὺ ἔχουμε σήμερα μπροστὰ μας· ποιό ἀπ' ὅλα νὰ πάρω;

Ὅπως γνωρίζετε, συνηθίζω νὰ ἀσκῶ ἔλεγχο. Καὶ σήμερα, τῆς Τυρινῆς, **ἀρμόζει νὰ ἐλέγξουμε**. Διότι αὐτὰ πὺ λέγονται καὶ γίνονται αὐτὲς τὶς μέρες, ἀσφαλῶς δὲν εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσί μας. Χοροί, πορνικὰ τραγούδια, μάσκες, καρναβάλια, ξενούχτια, ὄργια... Σὰς ἐρωτῶ· τί σχέσι ἔχουν αὐτὰ μὲ τὴν Ὁρθοδοξία μας; Γι' αὐτὸ λέω, ὅτι τὸ κράτος μας δὲν εἶνε ὀρθόδοξο.

Λοιπὸν, νὰ κάνω ἔλεγχο; Ἄλλοι ἱεροκήρυκες μοῦ συνιστοῦν, νὰ παύσω νὰ ἐλέγχω, γιατί ἡ κοινωνία δὲν ἀνέχεται τὸ φραγγέλλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ γλῶσσα τὴν ἀποστολική. Ἄς κάνω κ' ἐγὼ σήμερα **ἓνα κήρυγμα ἐποικοδομητικό**, ὅπως τὸ λένε.

Τί ὅμως νὰ κηρύξω; Νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει ἡ **νηστεία**; κι ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γέροντες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἐκτὸς τῶν ἀρρώστων, εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ νηστεύουμε, ὅπως νήστεψε ὁ Κύριος, ὅπως νήστεψε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ὅπως νήστεψαν ὅλοι οἱ ἅγιοι; Ἦ νὰ σὰς πῶ κάτι ἄλλο αὐστηρότερο, πὺ εἶδα νὰ γίνεται στὴ Μακεδονία, πὺ νηστεύουν **τριήμερο** (αὔριο Καθαρὰ Δευτέρα, Τρίτη καὶ Τετάρτη) καὶ κοινωνοῦν στὴ λειτουργία τῶν προηγιασμένων; Ἦ θέλετε νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες πρέπει νὰ παρακολουθοῦμε τὸν **κατανυκτικὸ ἔσπερινὸ** μὲ τὰ γλυκύτατα ἐκεῖνα τραγούδια

τῆς Ἐκκλησίας μας, πὺ ὠραιότερα δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμος; νὰ παρακολουθοῦμε τὸν **Ἀκάθιστο Ὑμνο**, καὶ κάθε βράδυ νὰ ἐρχώμαστε στὸ **Μέγα Ἀπόδειπνο**, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, καὶ ν' ἀκούμε τὸ «*Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ...*»; Ἦ νὰ σὰς πῶ, ὅτι πρέπει κάθε βράδυ νὰ κάνουμε **μετάνοιες**, ἕκατὸ ἢ πενήντα, λέγοντας τὴν προσευχή μας; Ἦ νὰ πῶ κάτι ἄλλο, πὺ κάνουν μερικοὶ Χριστιανοί, πὺ βάζουν τὸ ξυπνητήρι καὶ ξυπνοῦν τὰ **μεσάνυχτα** καὶ προσεύχονται, λένε τὸν πεντηκοστὸ (50ό) ψαλμὸ καὶ κάνουν μετάνοιες; Ἦ νὰ σὰς κηρύξω, ὅτι τὸ καθῆκον μας αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες εἶνε πρὸ παντὸς ἡ **ἐλεημοσύνη**, ὅτι πρέπει ν' ἀδειάσουν τὰ πορτοφόλια καὶ νὰ γίνουμε φτωχοί, ὅπως ἦταν οἱ ἀπόστολοι καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας;...

Ποιό ἀπ' ὅλα νὰ κηρύξω; Ἄλλὰ δυστυχῶς τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ σήμερα συναντᾶ ἀντίρρηση. Γιὰ τὴ νηστεία θ' ἀκούσω· «Ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς τὸ λάδι». Γιὰ τὴν ἀγρυπνία θὰ μοῦ πῆτε· «Εἶμαστε ἐργατικοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ξενυχτᾶμε· πρῶι - πρῶι θὰ πᾶμε στὸ ἐργοστάσιο ἢ στὸ γραφεῖο, καὶ πρέπει νὰ ἔχουμε δύναμι γιὰ τὴν ἐργασία μας». Γιὰ τὶς μετάνοιες θὰ μοῦ πῆτε· «Δὲν ἀντέχουμε». Γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη θὰ πῆτε· «Εἶμαστε οἰκογενειάρχες, ἔχουμε κορίτσια νὰ παντρέψουμε, ἀγόρια νὰ σπουδάσουμε· γεράσαμε, δὲν μπορούμε νὰ δίνουμε χρήματα· ἂς δώσουν αὐτοὶ πὺ ἔχουν». Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἔχει **ἀντιρρῆσεις καὶ προφάσεις**. Οὔτε νηστεία, οὔτε προσευχή, οὔτε ἐξομολόγησι, οὔτε ἀγρυπνία, οὔτε κομποσχοίνι, οὔτε παρακλήσεις, οὔτε ἐσπερινούς· τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλει.

Λοιπὸν τί νὰ ποῦμε; Βρίσκομαι σὲ ἀπορία. Μέσα ὅμως στὴν ἀμηχανία μου ἀκούω σήμε-

ρα τὸ εὐαγγέλιο καὶ αἰσθάνομαι ἀνακούφισι. Σὰν τὸν ἀρχαῖο φιλόσοφο, λέω κ' ἐγώ· «*Εὐρηκα!*». Βρῆκα γιὰ σᾶς, βρῆκα γιὰ μένα, βρῆκα γιὰ μικροὺς - μεγάλους, ἀδύνατους - ἰσχυροὺς, ἁμαρτωλοὺς - ἁγίους, γιὰ ὄλους, βρῆκα **ἕνα δρόμο πολὺ εὐκόλο καὶ σύντομο**. Ἄν μ' ἀκούσετε, ἂν ἀκούσετε τὴ φωνὴ τοῦ εὐαγγελίου, θὰ πάρετε φτερὰ ἀγγελικὰ καὶ θὰ πετάξετε στὰ ὕψη, θὰ φθάσετε κοντὰ στὸ Θεό. Δὲν χρειάζεται οὔτε κόπος οὔτε χρήματα. Μόνο νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴ χάρι του καὶ τὸ Πνεῦμα του τὸ ἅγιον ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά μας. Νὰ πάρῃ ἕνα σφυρὶ καὶ νὰ σπάσῃ τὴν πέτρινη καρδιά μας, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ βράχο νὰ βγῆ τὸ νερό, νὰ βγῆ μιὰ φωνή, μιὰ λέξι!

Ἄν μπορούσαμε νὰ τὴν ποῦμε σήμερα στὰ σπίτια καὶ στὴν κοινωνία μας, ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἄλλαζε. Χίλια περιστέρια θὰ πετούσανε, κάθε πόλεμος θὰ ἔσβηνε, κι ἀπὸ θηρία ποὺ εἴμαστε θὰ γινόμασταν ἄγγελοι, ἄξιοι νὰ φωνάζουμε τὸ Θεὸ πατέρα. Ἡ λέξι ποὺ πρέπει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν καρδιά μας σήμερα, ἡ λέξι ποὺ δὲν στοιχίζει τίποτα, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ποῦμε – ἄλλιῶς δὲν εἴμαστε Χριστιανοί, ἡ λέξι αὐτὴ, ἀδελφοί μου, εἶνε **συγχωρῶ**.

Συγχωρῶ! Μποροῦμε νὰ τὴν ποῦμε τὴ λέξι αὐτὴ; Μποροῦμε νὰ συγχωρήσουμε ὄλους τοὺς ἐχθροὺς μας; Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο· «*Ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος*» (Ματθ. 6,14). Συγχωρεῖς; θὰ συγχωρηθῆς. Δὲν συγχωρεῖς; δὲν συγχωρεῖσαι. Εἶνε νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε. Δὲν εἶνε τὸ εὐκολώτερο ἀπ' ὅλα; **Φαίνεται δύσκολο κι αὐτό;** Ἔ, μὰ τότε τί νὰ σοῦ κάνω, Χριστιανέ; Σοῦ λέω τὸ ἕνα, δὲν τὸ δέχεσαι· σοῦ λέω τὸ ἄλλο, δὲν τὸ δέχεσαι.

Θὰ μοῦ πῆτε· Ἐγὼ νηστεύω, πάω κάθε βράδυ στὴν ἐκκλησία, ἀκούω τὸν ἑσπερινό, ἀνάβω κεριά, πάω κ' ἐξομολογοῦμαι στὸν καλύτερο πνευματικό, πάω στὶς ἀγρυπνίες... Ὅλα νὰ τὰ κάνῃς, ἀδερφέ μου, ἔαν στὴν καρδιά σου ἔχῃς τὸ μῖσος, ὅλα εἶνε μάταια. Διότι **παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ ἀγάπη**. Κι ὅταν δὲν ἔχουμε τὴν ἀγάπη, ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποδίδουν. Εἶνε σὰν νὰ ἐτοιμάζῃς ἕνα ὠραῖο φαγητὸ μὲ ὅλη τὴν τέχνη καὶ ξαφνικὰ νὰ πάῃ κάποιος καὶ νὰ ρίξῃ μέσα μερικὲς σταγόνες φαρμάκι. Ποιὸς τὸ ἀγγίζει; Ἔτσι κ' ἐδῶ. Φτάνει μέσα στὰ καλά μας ἔργα νὰ πέσουν μερικὲς σταγόνες μῖσος καὶ ἔχθρα, γιὰ νὰ γίνουν ὅλα ἄχρηστα. Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε **ἡ συγγνώμη**. Αὐτὸ τονίζει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

Δὲν ζοῦμε σὲ κόσμον ἀγγελικό. Μακάρι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦταν ἄγγελοι. Δὲν ζοῦμε σὲ τέτοιο κόσμον. Οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ γείτονές μας εἶνε ἄγγελοι. Μέσα στὸν κόσμον αὐτόν, ὅλοι μας, ὁ ἕνας πειράζει τὸν ἄλλο. Καὶ τὰ πιὸ προσφιλῆ μας πρόσωπα μᾶς ἔχουν πειράξει. Κι ὁ πατέρας πειράζει τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὸν πατέρα, καὶ ἡ γυναίκα τὸν ἄντρα κι ὁ ἄντρας τὴν γυναίκα, καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Ἔτσι ἔχουμε καὶ ἐχθροὺς, ποὺ μᾶς ἔχουν κάνει μεγάλο κακό. Μᾶς συκοφάντησαν, μᾶς διέβαλαν, μᾶς ἀδίκησαν... Γιὰ ὄλους αὐτούς, ποὺ μᾶς ἔχουν πειράξει, μᾶς ἔχουν κάνει νὰ κλάψουμε, ἄς σταθοῦμε στὸ ὕψος, ἀδέρφια μου! Ἄν εἴμαστε Χριστιανοί, ἂν πιστεύουμε στὸ Εὐαγγέλιο, σήμερα, ἡμέρα τῆς Τυρινῆς, ἄς ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας καὶ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη μας ἄς φύγῃ ἡ μεγάλη λέξι· **Συγχωρῶ!**

Ἄς συγχωρήσουμε ὄλους. Οἱ μεγάλοι τοὺς μικροὺς, οἱ μικροὶ τοὺς μεγάλους. Καὶ τότε μόνο ἄς πλησιάσουμε τὸν Ἐσταυρωμένο, νὰ τὸν δοῦμε ἐπάνω στὸ σταυρὸ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα ὄλο ἀγάπη καὶ καλωσύνη καὶ ν' ἀκούσουμε ἀπὸ τὴν καρδιά του νὰ βγαίνουν τὰ οὐράνια ἐκεῖνα λόγια· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς*» (Λουκ. 23,34). Μιὰ τέτοια καρδιά, **καρδιά τοῦ Χριστοῦ, ν' ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς**. Τότε θὰ ἐορτάσουμε τὶς ἡμέρες ποὺ ἔρχονται.

Ἀγαπητοί μου! Ἔνας ποὺ ζῆ σ' ἕνα κλειστὸ δωμάτιο μὲ μολυσμένο καὶ ἀκάθαρτο ἀέρα, ἡ ἕνας ποὺ ζῆ μέσα σ' ἕνα σπήλαιο σκοτεινὸ κι ἀπαίσιο, ζαλίζεται, λιποθυμᾷ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ παράθυρο, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρὸ. Κ' ἐμεῖς ζοῦμε σὲ μιὰ κοινωνία μολυσμένη ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ ἀέρα τοῦ μίσους. **Ἀσφυξία** κοντεύει νὰ μᾶς πιάσῃ. Ἀσφυξία στὸ σπίτι, στὴν κοινωνία, στὸν κόσμον, γιὰτὶ λείπει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα φωνάζει· **Ἀνοίξτε παράθυρο!** Καὶ τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου θὰ δοῦμε τὸν οὐρανὸ, εἶνε ἡ συγγνώμη τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄς ἀνοίξουμε αὐτὸ τὸ παράθυρο, νὰ πνεύσῃ ἀεράκι καθαρὸ, ἀεράκι ἀπὸ τὰ οὐράνια κι ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ. Μὲ τὴν συγγνώμη οἱ καρδιές μας θὰ αἰσθανθοῦν ἀνακούφισι. Καὶ μὲ τὸ ἀεράκι αὐτὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος θὰ διαπλεύσουμε τὸ πέλαγος τῶν σαράντα ἡμερῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ αὐριο, θὰ διέλθουμε ὅλη τὴν τεσσαρακοστὴ μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη, καὶ θὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ προσκυνήσουμε τὰ σεπτὰ πάθη καὶ νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἔνδοξη ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**